

Трепереше надъ нея: съ очи са мъчеше да отгатне сѣка нейна нужда, спущаше са бързишкомъ да внесе или изнесе каквото потрѣба, денемъ и нощемъ сѣ слугуваше. Нито молба, нито заповѣды не я накарахъ да си почине, или само да склопи око единъ божи часъ, до като са показваше примѣждлива болестъта.

Най-сетнѣ оздравѣ нейна милость Владимирица. Нейното отърване отъ болестъта свърши Златкинынѣ грижи и трудове; но тѣгата ѝ са отново захванъ, кога видѣ че майка ѝ пакъ на криво я глѣда и намръщено приказва.

Единъ день са разговораше Владимирица съ дѣцата си за мъкытѣ, които претѣглила въ своето боледуване. „Милы дѣца, казва имъ тя въ разговорката, вый са много грижихте, тогаз за мене, и отъ голѣмата си обичъ къмъ мене слугувахте ми като робчета. За туй искамъ да ва дарѣхъ, стига исканieto ви да не бѣде отвѣнъ мѣрката. Каква дарба искашь ты, Любене? попыта по-напредъ сына си. — Една шапка съ лъскаво перо и една сабя, мале, отговори той. — Утрѣ рано, отъ дрехытѣ кога станешъ, тѣ ще сѣ купены и ще ти ги дамъ. — Ами ти, Злато? — Азъ ли, мамо, азъ ли? отговаря тя разтреперана, азъ нищо не щѣ, ако ма обичашъ. — Туй не е отговоръ. Азъ